

РЕШЕНИЕ

№ 5597

гр. София, 20.08.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 28.01.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Ася Атанасова и при участието на прокурора КОСТОВ, като разгледа дело номер **5419** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е образувано по искова молба на С. Т. П. от [населено място], с която срещу Национална агенция за приходите (НАП) са предявени иски за обезщетяване на вреди от незаконно уволнение със заповеди № ЗЦУ-1136/25.08.2010г. и №3725/25.08.2010г., издадени от изпълнителния директор на НАП и отменени при съдебното им обжалване с решение № 4466/29.12.2010г. по адм.дело 7682 на АССГ, оставено в сила с решение № 2036/10.02.2012г. на ВАС -П. отд., по адм.дело № 3306/2011г.

Ищецът П., представляван от адвокат К. поддържа с исковата си молба три главни иска и акцесорни към тях: 1) Първи главен иск за обезщетение по чл.104, ал.1 ЗДСл за оставане без работа по служебно правоотношение за 10-месечен период от 07.09.2010г. до 07.05.2011г. в размер 13 130 лв. с акцесорен иск по чл.86, ал.1 от ЗЗД за мораторни лихви върху тази главница за периода 10.02.2012г. - 04.06.2012г. в размер на 100 лв. 2) Втори главен иск по чл.128, ал.1, т.5 от АПК във връзка с чл.40 от ЗДСл за обезщетение за вреди, съставляващи неизплатената поради незаконното уволнение стойност на представително облекло за периода 01.01.2012г.-10.02.2012г. в размер на 67 лв. и 3) Трети главен иск по чл.128, ал.1, т.5 от АПК във връзка с чл.38 от ЗДСл за обезщетение за вреди от незаконното уволнение, състоящи се в изплатени от ищеца здравни осигуровки за периода 01.10.2010 - 31.01.2012г. в размер на 272.69 лв. Претендира законната лихва върху всички главници от датата на исковата молба до окончателното им изплащане. Твърди, че това са вреди от незаконно уволнение, тъй като, ако то не бе извършено за съответния период ищецът би бил осигурен от

бюджета на НАП съгласно чл.38 ЗДСл. М. лихви върху тази главница не претендира. Претендира направените разноски, в това число командировъчни, за които представя билети и командировъчни заповеди.

Ответникът НАП-ЦУ, представлявана от юрисконсулт Д. оспорва исковете като неоснователни, за което излага подробни съображения в писмени бележки. Прави възражение за прекомерност на поисканите разноски. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от СГП излага становище, че искът по същество е основателен, а по отношение на размера предоставя на съда.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност приема за установено следното от фактическа страна:

С решение № 4466/29.12.2010г. по адм.дело № 7682/2010г., оставено в сила с решение № 2036/10.02.2012г. на ВАС -П. отд., по адм.дело № 3306/2011г. са отменени заповеди № ЗЦУ -1136/25.08.2010г. и №3725/25.08.2010г., издадени от изпълнителния директор на НАП, с които на ищеца е наложено дисциплинарно наказание уволнение и е прекратено служебното му правоотношение с НАП.

Със заповед № 97.5/26.10.2011 г. на изпълнителния директор на НАП, издадена на основание чл. 122, ал. 1 от ЗДСл, във връзка с влязлото в сила на 10.02.2012г. съдебно решение, с което е отменена заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на П. и негово заявление от 13.02.2012г., считано от 20.02.2012г. ищецът е назначен на заеманата преди незаконосъобразното му уволнение длъжност. Определена му е основна месечна заплата в размер на 1010 лв. и допълнително месечно възнаграждение за прослужено време от 32 г. в размер на 30 на сто, като общо brutният размер на възнаграждението е 1313 лева.

По делото са приети като писмени доказателства заверени копия на:

- Справка за ФРЗ на ищеца за периода 2.2012г. за изплатена сума за щатна заплата и прослужено време на ищеца в размер на 500, 19 лв.;

- Бележка за изплатена сума на ищеца за работно облекло 333 лв. за 2012г.;

- Решение № 27/2012г. на УС на НАП, съгласно което сумата за представително облекло на служителите на НАП за 2012г. е 400 лв.

- Извлечение от служебна книжка на С. П. № 276 от 05.06.200 г., серия А 010152, от което е видно, че за исковия период не са налице вписвания на служебно правоотношение. В съдебно заседание е представен оригинал, по който съдът е извършил констатация за съответствие с копие по делото и е установил, че след прекратяване на служебното правоотношение на ищеца с НАП, считано от 07.09.2010г. до 20.02.2012г., не е вписано назначаването му по друго служебно правоотношение;

- Извлечение от трудова книжка № 128/30.09.1971г. на С. П., от която е видно, че не е полагал труд по трудови правоотношения за процесния период. В съдебно заседание е представен оригинал на трудовата книжка, по който съдът е извършил констатация и е установил съответствие с представеното по делото копие;

- Писмо от 12.11.2012г. на директора на ТД на НАП- Б., , от което е видно, че за периода 01.10.2010г.-31.01.2012г. С. П. е заплатил здравни осигуровки в размер на 272, 69 лв.

- Удостоверение от 09.11.2012г. от ТД на НАП-Б. за получените от ищеца brutни трудови възнаграждения през периода 8.2009г.-7.2010г.;

-Лихвен лист за изчисление на претендираната лихва за периода 10.02.2012г.-04.06.2012г.

При така установените факти, настоящият съдебен състав приема от правна страна следното:

Предявените иски с правно основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл и чл.128, ал.1 от АПК във връзка с конкретни разпоредби от ЗДСл са допустими, като съгласно чл. 205 от АПК, са предявени срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие се твърдят причинени вреди. В случая това е НАП, която съгласно чл. 2, ал.2 от ЗНАП е юридическо лице на бюджетната издръжка със седалище С.

След съвкупна преценка на събраните по делото доказателства настоящият съдебен състав намира исковете както следва:

1) Първият главен иск за обезщетение по чл.104, ал.1 ЗДСл за оставане без работа по служебно правоотношение за 10-месечен период от 07.09.2010г. до 07.05.2011г. в размер 13 130 лв. с акцесорен иск по чл.86, ал.1 от ЗЗД за мораторни лихви върху тази главница за периода 10.02.2012г. - 04.06.2012г. в размер на 100 лв.

Искът за обезщетение по чл.104, ал.1 от ЗДСл е основателен и следва да се уважи в пълния му предявен размер от 13 130 лв. за 10 месечен период, считано от 07.09.2010г., като съображенията са следните

Съгласно чл. 121, ал.1, т. 3 от ЗДСл, държавният служител има право да иска обезщетение за времето, през което не е бил на държавна служба поради прекратяването на служебното правоотношение.

Нормата на чл. 121, ал.1, т.3 от ЗДСл не съдържа указания относно размера на обезщетението, което служителят има право да иска, когато прекратяването на служебното му правоотношение бъде признато за незаконно. Размерът се определя съобразно нормата на чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, (редакция до изм. с ДВ бр. 38/2012г. в сила от 01.07.2012г.) предвижда, че когато прекратяването на служебното правоотношение е признато за незаконно от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на бруtnата си заплата за цялото време, през което не заема държавна служба, но за не повече от 10 месеца т.е. периодът на обезщетяване е ограничен, а с това и неговият размер. Съгласно чл. 104, ал.1, изр. последно от ЗДСл бруtnата заплата, въз основа на която се определя дължимото обезщетение е тази, към момента на признаване на уволнението за незаконно или на невявяването на служителя да заеме службата.

Предвид настъпилите законодателни промени в чл. 104, ал.1 от ЗДСл в сила от 01.07.2012г., настоящият съдебен състав намира за нужно да отбележи, че размерът на обезщетението следва да се определя според материалния закон, действащ към момента на възникване на това субективно право т.е. към момента на отмяната на административния акт за прекратяване на служебното правоотношение. Нормата на чл. 104, ал.1 от ЗДСл е изменена - ДВ бр. 38/2012г. в сила от 01.07.2012г., като е съкратен периодът на дължимото на държавния служител обезщетение от 10 месеца на 6 месеца и е променен начинът на формирането му – вместо върху бруtnата заплата, към момента на признаване на уволнението за незаконно, върху основната заплата към същия момент. На така въведените законодателни промени не е придадена обратна сила с изрична разпоредба съгласно правилото на чл. 14, ал. 1 от ЗНА, поради което следва да намерят приложение при определяне на обезщетение, възникнало след влизането им в сила от 01.07.2012г.

По изложените съображения, настоящият съдебен състав приема, че на С. Т. П. се дължи обезщетение в размер на brutната му заплата към момента на признаване на уволнението му за незаконно (10.02.2012г.) за 10 – месечен период, определен от нормата на чл. 104, ал.1 ЗДСл в редакцията ѝ, действаща преди изменението на закона, доколкото през същия не заемал държавна служба.

В чл. 122, ал. 1 от ЗДСл е предвидено, че при отменяне на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение от органа по назначаването или от съда, държавният служител се възстановява на предишната длъжност, ако се яви в съответната администрация в двуседмичен срок от влизането в сила на административния акт или на съдебното решение. В разглеждания случай, с решение на АССГ, оставено с в сила с окончателно решение на ВАС на 10.02.2012г., е отменена заповедта, с която е прекратено служебното правоотношение на ищеца и в рамките на установения от закона двуседмичен срок от влизането му в сила П. е възстановен на длъжност в администрацията на ответника (считано от 20.02.2012г.).

Изпълнението на отрицателната предпоставка по чл. 104, ал. 1 ЗДСл се установява от съдържанието на трудовата и служебната книжка на ищеца. Ответникът не ангажира доказателства, в обратен смисъл, поради което се налага извод, че П. освен, че не е заемал държавна служба, не е престирирал труд и не е получавал доходи от труд в 10 - месечния период от незаконосъобразното прекратяване на служебното му правоотношение. Следователно искът е доказан по основание и по размер. На служителя следва да се присъди обезщетение в размер на brutната заплата за цялото време, през което не заема държавна служба, но за не повече от 10 месеца, конкретно в случая в размер на 10 brutни заплати. Brutното възнаграждение на ищеца към датата на възстановяване на държавна служба, съгласно представената с Заповед № 97.5/13.02.2012 г. (която като данни за brutна заплата е максимално най-близко във времето до момента на признаване на уволнението за незаконно -10.02.2012г.) възлиза на 1313 лв. –1010 лв. основна месечна заплата + 303 лв. допълнително месечно възнаграждение за прослужено време от 30г. в размер на 30% на сто. Следователно обезщетението по чл. 104, ал. 1 ЗДСл е десеткратният размер на цитираната сума 1313 или 13 130 лв.

Съдът констатира, че при уточняване на периода на обезщетението по чл.104, ал.1 от ЗДСл е налице разминаване между посочване на периода като месеци - посочен е като 10 месеца и фиксирането на така заявеният като 10 месечен период с дати -07.09.2010г. до 07.05.2011г. (което е 8 месеца). Ясна е обаче волята на ищеца да претендира обезщетение по чл.104, ал.1 от ЗДСл за 10 месечен период оставане без работа, посочвайки периода в брой месеци и в сума, съответстваща на 10 brutни заплати, поради което и съдът присъжда 10 месечно обезщетение.

Във връзка с това обезщетение ищецът претендира лихви - мораторна и законна.

Лихвата за забава изпълнението на парично задължение представлява обезщетение за неизпълнението му в размер на законната лихва, дължимо от длъжника от деня на забавата– чл.86, ал.1 от ЗЗД, като при договорни правоотношения, каквото в случая не е налице ,обезщетението може да е и в по-голям от законната лихва в размер. В случая размерът на лихвата за забава плащането на обезщетение по чл.104, ал.1 от ЗДСл е законната лихва. Прави се терминологично разграничение на лихвата за забава в периодите на изчислението ѝ така: Мораторната лихва се изчислява от датата на изпадане в забава до датата на завеждане на иска, а законната -присъжданата след завеждането на иска до изплащането на сумата.

Съдът намира искането за присъждане на мораторни лихви, претендирани по чл.86, ал.1 от ЗЗД върху главницата от 13 130 лв. обезщетението по чл.104, ал.1 от ЗДСл за периода 10.02.2012г. - 04.06.2012г. в размер на 100 лв. за неоснователно. Споделя аргументите на ответника, че се касае за парично задължение и съгласно чл.86, ал.1 от ЗЗД, ответникът дължи законната лихва от датата на забавата и понеже няма определен ден за връщане на сумата, длъжникът изпада в забава, след като бъде поканен от кредитора съгласно чл.84, ал.2 от ЗЗД. В случая ищецът не е отправил покана до работодателя за плащане на обезщетението и за покана се счита настоящата искова молба.

Що се отнася до претендираната законна лихва от датата на завеждане на иска до окончателното изплащане на сумата, то тази претенция е основателна и обезщетението по чл.104, ал.1 от ЗДСл в размер на 13 130 лв. следва да се присъди ведно със законната лихва, считано от завеждане на исковата молба на 04.06.2012г. до окончателното изплащане на сумата. Това е дължимото обезщетение за забава на плащането на дължимото парично задължение за обезщетението по чл.104, ал.1 от ЗДСл съгласно чл.86, ал.1 от ЗЗД и предвид, че работодателят е поканен да плати това парично задължение с исковата молба.

2) Втория главен иск по чл.128, ал.1, т.5 от АПК във връзка с чл.40 от ЗДСл за обезщетение за вреди, съставляващи неизплатената поради незаконното уволнение стойност на представително облекло за периода 01.01.2012г.-10.02.2012г. в размер на 67 лв.

Искът е неоснователен и следва да се отхвърли, а заедно с него акцесорното искане за присъждане на законната лихва върху сумата от завеждане на исковата молба. Уреждането на отношенията във връзка с представителното работно облекло, на което държавният служител има право съобразно чл.40, ал.1 от ЗДСл и чл.27, ал.1 и ал.3 от Наредбата за служебното положение на държавните служители налага извод за зависимост между ползването на представителното работно облекло, респ. предоставянето на средства за него и осъществяване от държавния служител на служебните му задължения. Представителното работното облекло е свързано с изпълнението на функциите на длъжността, т.е. предоставя се при ефективно заемане на длъжността, поради което и сумите за него не се включва в размера на обезщетението при отмяна на уволнението като незаконосъобразно. Ето защо за периода, през който ищецът не е заемал държавна служба, независимо, че причина за това е незаконното му уволнение, то за този период не му се дължи представително работно облекло, респективно суми за него.

Освен това отговорността на работодателя при незаконосъобразно прекратяване на служебното правоотношение е в ограничен размер и не включва отпадане с обратна сила на всички последици от прекратяване на служебното правоотношение. В случая за отговорността на държавата е налице специален закон - разпоредбите на ЗДСл и според чл. 8, ал. 2 от ЗОДОВ, следва да се приложи специалния ред на обезщетение, по силата на който отговорността на работодателя за незаконно уволнение е ограничена по размер, независимо от размера на действително претърпените от служителя имуществени вреди. В разпоредбата на чл. 104, ал.1 ЗДСл е нормативно определено какво се включва при определяне на обезщетението за оставане без работа поради незаконно уволнение - брутно месечно възнаграждение – основното и за прослужено време, както е обосновано

съобразно действащата нормативна уредба през исковия период. Обезщетението се определя само на базата на следващото се възнаграждение и не включва други плащания, свързани със заемането на длъжност по служебно правоотношение. Тази отговорност е ограничена до посочения в закона размер, и в този смисъл не може да се търси пълна отговорност за имуществени вреди, произтекли от незаконосъобразната заповед за уволнението на ищеца.

3) Трети главен иск по чл.128, ал.1, т.5 от АПК във връзка с чл.38 от ЗДСл за обезщетение за вреди от незаконното уволнение, състоящи се в изплатени от ищеца здравни осигуровки за периода 01.10.2010 - 31.01.2012г. в размер на 272.69 лв.

Искът е неоснователен и следва да се отхвърли, заедно с него и акцесорното искане за присъждане на законната лихва върху сумата от завеждане на исковата молба. Съображенията са както изложените по-горе, че отговорността на работодателя е ограничена до размера, посочен в чл. 104, ал. 1 от ЗДСл., в който не е включено плащане на здравноосигурителни вноски за периода на незаконно уволнение.

Освен това от уредбата на здравното осигуряване следва извод, че в ЗЗО липсва аналогичен на текста на чл.9, ал.3, т.2 от КСО, по отношение на здравното осигуряване на лицата, по време на незаконното им уволнение, поради което задължението за внасяне на здравноосигурителни вноски през този период е за ищеца. След като липсва изрична разпоредба на закон – ЗЗО и ЗДСл, която да предвижда задължение за работодателя при незаконосъобразно уволнение да внесе здравноосигурителни вноски за лицето за периода на незаконното му уволнение, то приложим се явява текстът на чл. 40, ал. 5 от ЗЗО (за съответния период), съгласно който лицата, които не подлежат на осигуряване по ал. 1, 2 и 3 от същия текст, се осигуряват върху осигурителен доход не по-малък от минималния размер на осигурителния доход за самоосигуряващи се лица, определен със Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване.

По разноските:

Ищецът претендира присъждане на разноски в това исково производство, в това число командировъчни, за което прилага заповеди за командировка и билети за пътуване, както и прилага договор за правна помощ за изплатено адвокатско възнаграждение в размер на 800 лв. Ответникът прави възражение за прекомерност на разноските и сам претендира юрисконсултско възнаграждение.

Предвид уважената част от иска на ищеца съразмерно следва да се присъдят разноски в размер на 774 лв. адвокатско възнаграждение. Неоснователно е искането за присъждане на разноски в частта за държавната такса (такава е недължима по ЗДСл съгласно чл.126 за безплатност на производствата и ищецът я е внесъл без основание). Неоснователно е и искането за разноски, представляващи командировъчни разходи на адвоката на ищеца. Присъждане на такива разноски, направени не от страната, а от нейният адвокат не е предвидено нито в АПК, чл.143, нито в ГПК, чл.78. Предвидено е заплащане само на възнаграждението за един адвокат, както и разноски по производството, които страната е заплатила. Отношенията между адвоката и

клиента във връзка с разходите по защитата са предмет на договора между тях по чл.36, ал.2 от Закона за адвокатурата, а в случая размерът на адвокатското възнаграждение съгласно този договор е 800 лв. и съдът съобразява него.

Що се отнася възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение, съдът не го намира за основателно, предвид материалния интерес и разпоредбата на § 2 от ДР на Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Адвокатският хонорар е в рамките на трикратния размер съгласно разпоредбата, като се доближава до размера предвиден в чл.8 във връзка с чл.7, ал.2, т.4 от Наредбата.

Предвид отхвърлената част от исковете ответникът има право на съразмерно юрисконсултско възнаграждение, съгласно чл.8 във връзка с чл.7, ал.2, т.1 от Наредба № 1 от 9 юли 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Воден от горното Административен съд С. град, I отделение, 6-ти състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите със седалище [населено място] да заплати на С. Т. П., с ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], сумата **13 130 лв. (тринадесет хиляди сто и тридесет лева)** на основание чл. 121, ал. 1, т. 3 във връзка с чл. 104 ал.1 от Закона за държавния служител, представляваща обезщетение за времето, през което не е заемал държавна служба, за период от 10 месеца, считано от 07.09.2010г., **ведно със законната лихва, считано от 04.06.2012 г. до окончателното изплащане на главницата.**

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите със седалище [населено място] да заплати на С. Т. П., с ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица], сумата от **774 лв.** (седемстотин седемдесет и четири лева) разноски по делото за **адвокатско възнаграждение.**

ОТХВЪРЛЯ предявения от С. Т. П. иск по чл.86, ал.1 от ЗЗД за заплащане на мораторна лихва в размер на 100 лв. върху главницата от 13 130 лв. на обезщетението по чл.104, ал.1 от ЗДСл за периода 10.02.2012г. - 04.06.2012г.

ОТХВЪРЛЯ предявения от С. Т. П. иск по чл.128, ал.1, т.5 от АПК във връзка с чл.40 от ЗДСл за обезщетение за вреди, съставляващи неизплатената поради незаконното уволнение стойност на представително облекло за периода 01.01.2012г.-10.02.2012г. в размер на 67 лв. и претендираната законна лихва.

ОТХВЪРЛЯ предявения от С. Т. П. иск по чл.128, ал.1, т.5 от АПК във връзка с чл.38 от ЗДСл за обезщетение за вреди от незаконното уволнение, състоящи се в изплатени от ищеца здравни осигуровки за периода 01.10.2010 - 31.01.2012г. в размер на 272, 69 лв. и претендираната законна лихва.

ОСЪЖДА С. Т. П., с ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], [улица] да заплати на Националната агенция за приходите сумата от **100 лв. юрисконсултско възнаграждение.**

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния

административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:
(Б. Б.)